1

Lila kaleidoszkóp táncolt Fletcher szeme előtt, majd hirtelen egy örvényben találta magát, sötét víz ömlött a szájába és az orrába.

Valami gumiszerű ütődött a bokájának, miközben rugdosott, küzdött a fekete üresség kérlelhetetlen húzása ellen. A tüdeje jéghidegen lángolt, és fuldoklott a sós folyadéktól.

Elhalványult a tudata, a melegséggel együtt szivárgott el a testéből. Tompa volt. Súlytalan.

Újabb és újabb emlékek suhantak át levegő után szomjazó agyán. Sariel, összezúzva a piramis törmeléke alatt. Jeffrey gúnyos vigyora, miközben átlép barátai megbénult teste fölött, kezében a fúvócsővel. A kapu, ahogy forog. Az édesanyja.

Csüngött a semmiben.

Vastag ujjak ragadták meg a kinyújtott karját, és felhúzták. Öklendezni kezdett, mikor a hideg levegő az arcába vágott, aztán súlyos ökölcsapásokat érzett a hátán, miközben kihányta a folyadékot, amit lenyelt.

– Ez az, add ki szépen – mondta halkan Othello, miközben Fletcher kipislogta szeméből a vizet, és észrevette az új világot maguk körül.

Egy kicsi, sziklás szigetre kerültek, ami úgy nézett ki, mint egy felfordított tál, és vastag rétegben zöld alga borította.

Egy fekete vízfolyás kellős közepén álltak, amelynek két oldalán a víz alá nyúló, mangrove-szerű fák formáltak vastag falat. Felettük az ég sápadt, komor kékje a téli alkonyt idézte.

Cress, Sylva és az anyja is ott didergett velük, Lysander oldalának préselték magukat, Tosk pedig a gazdája ölében kuporgott. Ignatius azzal foglalatoskodott, hogy a koszosnak tűnő Athénét tisztogassa a nyelvével. Solomon arccal lefelé feküdt, magához ölelte az életet jelentő szigetet, zihált a herkulesi erőfeszítéstől, amire szüksége lehetett, hogy önmagát és a megbénult griffet kirángassa a vízből.

– Mozog – szólalt meg Sylva, és a kapura mutatott, amely a szigettől három lépésnyire lassan eltűnt. Félig már a nyugodt vízbe merült. – Ezért kerültetek olyan messzire, mikor átjöttetek a kamrából. – Miközben Fletcher figyelte, az egyre kisebb átjáró mintha egyre messzebbre is sodródott volna, majd alig hallható pukkanással eltűnt.

– Nem – mondta Othello, és a mellettük elhaladó fák felé biccentett. – Mi mozgunk.

Tényleg. Lassan, de biztosan haladtak lefelé a sötét folyón. Mintha a sziget… lebegne.

Fletcher a sziklák szélére mászott. Odalent, a zavaros vízben egy hüllőszerű fej fordult oldalra, felfedve egy aranyszínű pettyekkel tarkított szemet, amely most a fiúra pislogott.

– Ez nem sziget – suttogta, miközben a felszín alatt evező, úszóhártyás lábat nézte. – Egy zaratan hátán vagyunk.

Lassan elhátrált, óvatosan, hogy meg ne csússzon a páncél felszínen. Mert az volt: páncél. A démon, amelyen utaztak, leginkább hatalmas, kétéltű teknősre hasonlított. Fletcher úgy gondolta, ez egy fiatalabb példány lehet, mivel a faj képviselői sokkal nagyobbra is megnőttek, mint az, amelyiknek a hátán ültek.

A mellettük elhaladó, elsüllyedt fákat figyelve Fletcher számba vette a lehetőségeiket. Mivel szárazföldet sehol sem láttak, itt ragadtak, amíg nem találnak valami jobbat.

Fekete fény villant körülöttük a fákon, és Fletcher megfordulva Solomon sziklás alakját látta eltűnni, ahogy Othello magába fogadta az elázott idézőbőrt használva.

– Solomon úgy süllyedne el, mint egy kavics, ha a fuvarosunk úgy dönt, hogy alábukik – mondta a törp, és közben aggodalmasan figyelte a fekete vizet.

– Jó ötlet – válaszolt Fletcher, és belenyilallt a félelem Lysander miatt. A griff még mindig bénultan feküdt Jeffrey nyilaitól, és bizonyára megfullad, ha a zaratan nem jár épp erre.

Ami Ignatiust illeti, ő Athéné köré fonta magát, teste természetes melegével fűtötte társát, a griffol pedig cserébe paplanként borította rá szárnyait. Fletcher hagyta őket. Örült, hogy a két démon között egyre szorosabbá válik a kapcsolat. Egy csapatnak kellett lenniük, most még inkább, mint bármikor.

A csapat némán üldögélt, az egyetlen hangot a szélben recsegő fák adták. A víz nyugodt felszíne minden széllökésre úgy remegett meg, mint egy élőlény.

– Az egyetlen kérdés, hogy mit csináljunk most – szólalt meg végre Cress, miközben a sápadt eget nézte maguk felett.

– Várunk – mondta Sylva, aki Cress vállán pihentette a fejét. – Várunk, amíg szárazföldet nem látunk, vagy olyan helyet, ahol elrejtőzhetünk. Reméljük, a zaratan gyorsan kijuttat minket innen.

– Miért kell rejtőzködnünk? – kérdezte Othello.

– Szerinted az orkok nem jönnek rá, hová tűntünk? – mutatott körbe Sylva. – Látni fogják a véres jelet a padlón, és tudni fogják, hogy a másvilág hozzájuk tartozó részébe menekültünk. A kulcsok persze nem konkrét helyre vezetnek, így nem fogják tudni, pontosan hol vagyunk, de azt igen, hogy a környéken.

– Talán nem jönnek utánunk – mondta halkan Cress, inkább csak magának.

– Besétáltunk a legszentebb helyük szívébe, és elpusztítottuk egy olyan sereg felét, amelyet évek óta építgetnek – csóválta a fejét Sylva. – Nem fognak ilyen könnyen futni hagyni. A sárkánygyíklovasok órákon belül a nyomunkban lesznek, azonnal belépnek a másvilágba, ha visszaértek a többi csapat üldözése után. Annyi a szerencsénk, hogy Fletcher olyan sokat eltemetett a legközelebbi sámánok démonjai közül. Beletelik majdegy kis időbe időbe, amíg rendezik a soraikat.

– Igaza van – bólintott Fletcher. – Várunk, amíg szárazföldet látunk, és az erdőt használjuk menedékként. Itt túlságosan védtelenek vagyunk.

Hátrébb húzódott, nekidőlt az édesanyjának. Furcsa volt megérinteni. Alig hitte el, hogy a nő létezik. Tényleg ő az… ilyen sok idő után?

Annyi éven át figyelte minden nő arcát, akivel csak találkozott, és a szívtelen emberre gondolt, aki meztelenül otthagyta a hóban. De most már tudta, hogy az anyja szerette, és őt mindvégig megfosztották ettől a szeretettől.

Ahogy a fejét a nő vállára fektette, Fletcher észrevette, hogy az reszket, annyira lefogyott, hogy semmi nem védte a hideg ellen, a rajta lévő koszos rongyok pedig teljesen eláztak.

– Cress, hol vannak a táskák? – kérdezte Fletcher.

– Öö… ja, igen – motyogta Cress, és a kezét tördelte az ölében. – A vízbe érkeztünk. Kellett a kezem, hogy a felszínen maradjak. Csak két táskát tudtam megtartani, és az egyik szirmos zsákot. A tiéd és Jeffrey-é. Tessék.

Odadobta Fletcher elázott táskáját. A fiú mellkasa elszorult a félelemtől a gondolatra, hogy elveszítették az értékes szirmokat, immunitásuk egyetlen forrását a másvilág levegőjének természetes mérge ellen, de most nem foglalkozott vele. Helyette kinyitotta a táskát, és megkönnyebbülten látta, hogy a vastag bőr kívül tartotta a víz nagy részét. A táska aljában keresgélve előhúzta a kabátot, amelyet Berdon adott neki a születésnapjára, majd szorosan az anyja vállára borította, és a fejére húzta a kapucnit, az pedig a nyúlszőrméből készült finom bélésnek dörzsölte az arcát.

Most először találkozott a tekintetük. A zavaros víz lemosta a kosz nagy részét a nő arcáról, és Fletcher elcsodálkozott a meglepő hasonlóságon ikertestvérével, Josephine-nel, a nővel, akit Zacharias Forsyth oldalán látott a tárgyalásán. De semmiképpen sem voltak ugyanolyanok, főleg az édesanyja mostani állapotában. A szeme beesett, üresen bámult el Fletcher mellett. A fiú kisöpört egy hajtincset az arcából, ami olyan sovány volt, hogy szinte már csontváznak tűnt. Ki tudja, mi mindent szenvedett el tizenhét évnyi fogsága alatt?

– Alice, hallasz engem? – kérdezte Fletcher. Megpróbálta állni a nő tekintetét, de abban nem volt fény. – Anya?

– Anya? – ismételte Othello finoman. – Fletcher… jól vagy? Ez lady Cavendish.

– Nem – válaszolt Fletcher, és a nő vékony karját a kabát ujjába segítette. – Lady Cavendish meghalt, amikor lezuhant, nem őt tartották fogságban. Ez a nő sokkal régebb óta raboskodott ott… az én egész életemben. Felismerte Athénét, és a kisbabáját hívta,

és emlékszem az arcára az álmomból. Ő az anyám. Az orkok magukkal vitték, amikor csecsemő voltam.

Othello a homlokát ráncolta, majd megértés ült ki az arcára. Amikor azonban szólásra nyitotta volna a száját, a szeme a zavaros vízre siklott.

– Hátra! – kiáltott, és átvetődött a páncélon. Fletchert feldöntötték, és állkapcsok csattanását hallotta a feje mellett. Büdös, halszagú lehelet borította el, aztán a lény eltűnt, szinte hangtalanul siklott vissza az őket körülvevő sötét vízbe.

Fletcher egy pillanatra látott egy hüllőszerű fejet, és egy borzasztó másodpercig azt hitte, hogy a sárkánygyíkok rájuk találtak. De aztán meglátta a vízben a faág alakú kiemelkedéseket, és eszébe jutottak a Vocansban tanultak.

Szobekek. Nagy, kétlábú, krokodilszerű teremtmények, amelyek karmaikkal és állkapcsukkal tépik szét áldozatukat, ha előtte nem zúzzák őket halálra hatalmas farkukkal. A másfél méter magas szobek kilences szintű démon.

És most tucatnyi vette őket körbe.

2

Fletcher hátrébb kúszott, és magával húzta az édesanyját is. A többiekkel együtt Lysander oldalának préselődtek, de így is alig egy lépésnyire voltak a víztől és a púpos alakoktól, amelyek a felszín alatt ólálkodtak.

– Hogy kerültek ezek ide? – pihegte Cress, és előhúzta kardját a hüvelyéből.

– Biztosan megérezték a zaratant – mondta Sylva. – A szobekek a kisebb példányokra vadásznak, mint amilyen ez is.

A páncél megrázkódott alattuk, Fletcher pedig észrevette, hogy megállt lassú haladásuk a folyón. Csobbanás hallatszott, ahogy a legközelebbi szobek izgatottan csapkodott a farkával. Sarokba szorították a prédájukat.

– A fuvarunk a víz alá fog bukni – figyelmeztetett Othello, és térdre állt. – Lysander magához tért? Meg fog fulladni!

Újabb remegés rázta meg őket, de nem süllyedtek el. A zaratan nem vonult vissza, bár a szobekek már elkezdtek körözni, barázdált hátuk épp csak áttörte a vízfelszínt.

– Miért nem merül le? – tűnődött Fletcher. Lenézett a vízbe, ahonnan a zaratan aranyszínű szeme nézett rá vissza. – Védelmez minket – ismerte fel. – Tudja, hogy meghalnánk a vízben.

– De ő is meg fog halni, ha nem teszünk valamit – morogta Sylva, és levette az íját a válláról. Nyílvesszőért nyúlt, de a tegeze tartalmát elnyelte a folyó.

Egy szobek a zaratannak támadott. A teknősdémon megrándult, páncélja az egyik oldalon a víz alá bukott, Lysander pedig végigcsúszott a felületén. Erőtlenül küzdött, hogy visszamásszon, de miközben az enyhe emelkedőn kapaszkodott felfelé, a legközelebbi szobekek meglátták a lehetőséget. A víz fehéren habzott fel, ahogy ketten kiváltak a csapatból, vastag farkuk előre és hátra csapott, ahogy megközelítették a még mindig gyenge griffet. A többiek hátramaradtak, türelmesebbek voltak testvéreiknél.

– Ne! – kiáltotta Fletcher, miközben előhúzta hopesét, és átugrott Lysander ernyedt testén. Sylva követte, magasra emelte a falx ívelt pengéjét, ahogy a két szörnyeteg közeledett feléjük. Sárgás-zöld szemek villantak, aztán az első kiugrott a vízből. Leguggolt két lábán, karmaival végigszántott a páncélon, és barázdákat hagyott az azt borító algában. Eltátotta hosszú pofáját, felfedve hatalmas, sárga száját, amelyben recés fogak sorakoztak.

Támadott, olyan gyorsan, hogy Fletcher alig tudott hárítani, az öt sarló alakú karmot hopese ívével fogta fel, de alig bírta távol tartani a szobek erős karját és az arcába vájni igyekvő karmok hegyét. Két kézzel, elkeseredetten tartotta a kardot.

A démon másik karja is felfelé lendült, és csak Sylva falxának gyors suhintása térítette el a csapást. Eközben a másik szobek is kitört a vízből, és a tündének hátra kellett fordulnia, hogy fogadhassa.

Fogak csattogtak Fletcher pengéjén, aki most hátradőlve egyensúlyozott a páncél síkos felszínén. Aztán a szobek kitört, és lefelé

pördült, nehéz farkával kisöpörte Fletcher lábát. A fiú feje nagyot koppant a páncélon, a látása elhomályosult. A hopes kiesett bénult kezéből.

A szobek sárga állkapcsa megvillant, de mikor már érezte a démon leheletének forróságát, egy tűzgömb a vízbe lökte a teremtményt, Fletcher orrában pedig a megpörkölődött hús szaga maradt csak utána.

Ignatius sietett a megmentésére.

A fejét ért ütés miatt zavarodottságában Fletcher térdre tápászkodott, és meglátta, ahogy Othello, Cress és Sylva együtt törnek előre, támadva és hárítva a megmaradt szobek ellen. Az, látva társa vereségét, dühödt üvöltéssel hátraugrott, ők hárman pedig a víz szélén állva pihegtek.

– Nem bírunk el az összessel – zihálta Fletcher, felkapva hopesét, miközben Ignatius felszökkent a vállára. Athéné az édesanyjával maradt, vigyázott, hogy a zavart nő ne hagyja el a páncél közepének viszonylagos biztonságát.

Úgy tűnt, a megégett szobek nem sebesült meg súlyosan Ignatius támadása után, de behúzódott a velük szemben emelkedő fák sűrűjébe. A visszavonulása nem térítette el a többieket, egyre szorosabbra zárták a kört, talán felbátorította őket a páncélon ragadt csapat szánnivaló ellenállása. Már nem sok idő kellett.

– A tűz nem működik, legalábbis a vízben nem – zihált Othello. – A kinetikus csapás úgyszintén.

– Villám! – szólalt meg Cress, és Tosk már fel is szökkent a vállára, bozontos farka elektromos szikrákkal csattogott.

– Ne! – kiáltott Fletcher felemelt kézzel. – A varázslat szétterjedne a vízben, és eltalálná a zaratant is. Mind elsüllyednénk.

– Ezzel ráérünk akkor foglalkozni, ha ott tartunk – válaszolt Cress. – Ez az egyetlen varázslat, ami működhet.

– Ne pazarold a manádat! – mondta Sylva, körbemutatva a köröző szobekeken. – Nem lesz elég erős, hogy mindegyikkel végezzen.

Lysander felmordult mögöttük, próbált küzdeni a bénító méreg megmaradt hatásai ellen. Egy tízes szintű griffel az oldalukon kiegyenlíthették volna az esélyeket, de Lysander a páncél enyhe emelkedőjén is alig bírt felkapaszkodni.

Újabb szobek tört ki a többi közül, közelebb suhant, hogy felmérje az ellenállást. Vízpermet szállt, ahogy egy úszóhártyás láb kicsapott a vízből, a hüllő pedig felrepült az égbe. Nagy csobbanással zuhant vissza, félig kábultan evickélt testvérei között. A zaratan nem adta könnyen magát.

– *Gondolkozz!* – motyogta maga elé Fletcher. Végigvette az ismert varázslatokat. A pajzsok hasztalanok a démonok ellen, az energiájuk úgy hatol át rajtuk, mint a rizspapíron. Ott vannak a fájdalmat enyhítő meg a zárakat nyitó és záró varázslatok, vagy azok, amelyek kivonják a párát a levegőből. Van olyan, ami felerősíti vagy elnémítja a hangokat, vagy aminek révén a varázslatot használó észlelheti a közelben lévő mozgást. Most egyik sem ért semmit.

De akkor, ahogy végignézett a lápon maga körül, eszébe jutott egy másik mocsár, az ork őserdőben. És Malik, aki a fekete pocsolyákon próbálta ki Jeffrey varázslatát, kemény jéggé fagyasztva a vizet. A szobekek ugyanúgy megfagynának.

Megpróbált visszaemlékezni a mintára, és elkezdte felrajzolni a levegőbe. Bonyolult művelet volt visszaadni a hópehely alakját.

– Várj csak… – nyílt nagyra Othello szeme. – Ez beválhat.

A minta sercegni kezdett, de a pelti börtönben gyakorlással töltött évek most kifizetődtek, Fletcher könnyedén áramoltatta a manát egyszerre az ujjába és azon keresztül. Mintha felbátorodtak

volna a szimbólum kék fényétől, három szobek vált ki a többi közül, és V alakban hasították a vizet.

Izzadságcsepp folyt végig Fletcher homlokán. Az ujja előre és hátra lendült, ujjbegye egyszerre égett és fagyott meg, ahogy az utolsó vonalat is a levegőbe rajzolta. A szobekek olyan közel jártak, hogy már látta a rés alakú pupillákat, bennük a gyilkos szándékot. Cress számszeríjának egy lövedéke húzott el a válla mellett, de célt tévesztett, a felszínt alig felkavarva tűnt el a sötét vízben.

– Fletcher, gyorsan! – kiáltott Sylva, és a fiú érezte, hogy megremeg alattuk a zaratan.

Aztán, ahogy az első szobek kiugrott a vízből, hosszú fehér sáv tört ki Fletcher ujjából, és jégkristályok csapódtak a vízbe. Érezte, ahogy a mana eltávozik belőle, de megkettőzte erőfeszítéseit, újabb és újabb adagokban küldte azt a közeledő démonok felé, amíg a levegő meg nem telt táncoló hópelyhekkel. Csak akkor állt le, amikor már a manája felét elhasználta. Térdre rogyott, és kimerülten zihált.

A pelyhek lassan leültek a víz felszínére, és felfedték Fletcher próbálkozásának eredményét.

A szobek mozdulatlanul függött egy csipkés szélű kristályrögben, állkapcsa félig kinyílt, a karmait Fletcher torka felé nyújtotta. Csak a farka és a hátsó lábai maradtak szabadon, bénán lógtak ki a lebegő jéghegy hátuljából. A másik két démon félig a vízbe merült, a testük keményre fagyott, körülöttük, a láp felszínén egy jégtábla recsegett és töredezett darabokra.

– A pokolba is! – mondta Cress halkan. – Ez nem semmi.

– A zaratan jól van? – kérdezte Fletcher, aggódott, mennyire közel csapott le a jégvarázslattal.

Mintha válaszolt volna, a páncél újra megremegett alattuk, és a démon úszni kezdett. Fletcher a levegőben tartotta a jégszimbó-

lumot, de megfagyott társaikat látva a maradék szobekek szétszéledtek, először egyesével, majd kettes és hármas csoportokban, ahogy a zaratan a köröző csoporthoz közeledett.

Hamarosan újra egyedül haladtak a lápban, a csendet csak a fa-ágak finom zörgése törte meg, ahogy hideg szél söpört el felettük. Túlélték.

Egyelőre.

3

A zaratan egyre sötétedő égbolt alatt úszott tovább, néha-néha állt csak meg, hogy a felszínen lebegő hínárból lakmározzon. Céltudatosan haladt előre, és gyorsan falták a távolságot, még ha az őket körülvevő környezet nem is változott. Minden eltelt perc egy áldással ért fel, mivel azt jelentette, hogy egyre távolabb kerülnek a másvilág ork részétől, ahol a sámánok és a sárkánygyíkok, amelyeken lovagolnak, már biztosan megkezdték a keresésüket.

Miközben várták, hogy véget érjen a láp, a hideg vált a legnagyobb ellenségükké: a nyirkos levegő kiszívta a meleget a testükből, és most Lysander puha oldalának dőltek, reszkettek a démonból áradó gyenge melegségben. Fletcher Ignatiust az édesanyja vállára fektette, Athéné pedig az ölében kuporgott. Alice szórakozottan játszott Athéné bundájával, apró mosoly ült az ajkán, ahogy a griffol dorombolt és csicsergett.

Tompa levertség ereszkedett rájuk, ahogy telt az idő, és Fletcher alig bírt egyáltalán megmozdulni is. Azon tűnődött, ez vajon Jeffrey nyilainak utóhatása-e… vagy a másvilág mérge kezdett eluralkodni rajta?

Amikor leszállt az éj, apró sorsvilágot bocsátottak fel, és elfogyasztották a küldetés ellátmányának maradékát, a sózott disznóhúst Briss konyhájából és az őserdőben szedett foltos banánt. Egyszerű koszt, de Alice olyan gyorsan habzsolta a húst, mintha évek óta nem evett volna ilyesmit. Fletcher a saját adagját is neki adta, és nem tudta, hogy sírjon vagy nevessen, amikor a nő nagyot sóhajtva, kikerekedett hasát fogva dőlt hátra. Pillanatokkal később már szinte aludt is, a fejét Fletcher vállán nyugtatta.

Amikor arra a kis időre Alice Raleigh-ként látta az édesanyját, Fletcher előtt egy gyengéd, szép nő jelent meg, aki imádta egyetlen gyermekét. Ez a gyermek most azonban felvigyázója lett egy elveszett léleknek, amelynek elméje megtört, és nem volt semmi emléke önmagáról sem, nemhogy a fiáról. Amikor azonban Fletcher letörölte Alice szájának sarkából a zsíros foltokat, úgy érezte, megszakad érte a szíve. Mégis hogyan tudna csalódni benne, azok után, amiken a nő keresztülment? Ugyanúgy szerette őt.

Az alkony – már ha lehetett így nevezni ebben az idegen világban – utolsó fényeit kihasználva felmérték tartalékaikat. Még néhány száraz ruhadarabot is találtak, amelyeket sietve magukra kapkodtak. Lysander teste szolgált ideiglenes falként a fiúk és a lányok között.

Fletcher meglepetten látta, hogy minden fegyverük megmaradt, bár a puskapor nagy része teljesen elázott a vízben. Sylva nyílvesszői ugyan eltűntek, de Fletcher meg tudta osztani a sajátját, és Cressnél is megmaradt még hét számszeríjlövedék. Jól tudták azonban, hogy ebben a környezetben a démonjaik a leghasznosabb eszközeik, és Fletcher hirtelen nagyon megsajnálta Sylvát. Neki már nem volt démonja, így pedig manája sem.

Ahogy eltették a fegyvereiket, és felkészültek az éjszakára, Fletchernek eszébe jutottak a szirmok. Nagyjából száz darab lapult

abban a zsákban, amelyet Cress meg tudott menteni, bár nehéz volt megbecsülni a sötétben. miközben beléjük túrt, és némán számolta őket, érezte, hogy a hatásuk kezd elhalványulni, a fura levertség, amit mindannyian éreztek, percről percre vált egyre erősebbé. Hamarosan minden lélegzetvétel komoly erőfeszítésbe került, amíg már úgy érezte, mintha épp a Vocans nyugati lépcsősorán kapaszkodna fel. Megrémítette, hogy a szirmok védelmező ereje látszólag milyen gyorsan múlt el, és a zsákban lévő kevés tartalék hirtelen szánalmas kis védelemnek tűnt a másvilág halálos levegője ellen.

Látva a szunyókáló többieket, Fletcher rájött, hogy veszélyes lenne elaludni, hiszen talán soha nem kel fel, ha a hatások az éjszaka folyamán múlnak el teljesen.

– Kell még egy szirom – zihálta.

– Nem én akartam lenni az első, aki kimondja – sóhajtott fel Cress, miközben kipattant a szeme, és kivett egyet a zsákból.

Sylva és Othello követték őt, és még Alice is ellenkezés nélkül hagyta, hogy Fletcher a szájába tegyen egy szirmot, és mikor a fiú finoman megdörzsölte a torkát, azonnal le is nyelte.

– Mennyi volt, öt óra? – kérdezte Fletcher, és azonnal érezte, ahogy az erő visszatér a testébe.

– Nagyjából – válaszolt Othello. – Az fejenként majdnem öt szirom naponta. Legalábbis a mi világunk ideje szerint. Tudom, hogy a másvilágban változó a nappalok és az éjszakák körforgása.

– Tényleg? Jobban kellett volna figyelnem az órákon – morogta Cress.

– Nyugi, másodévben tanultuk – folytatta Othello. – A másvilági napok hossza úgy tíz óra télen és negyven nyáron, de az éveink és az évszakaink ugyanolyan hosszúak. Így tudjuk megjósolni a vándorlásokat a másvilág hominumi részén. Most tél van, szóval… talán jobb, ha alszunk kicsit. Nagyjából öt óra múlva világos lesz.

Fletcher figyelmesen hallgatott. Egy évvel elmaradt Othello mögött, és mivel a Tornára koncentrált, sok mindent elfelejtett, amit a démonokról és a másvilágról szóló órákon tanult.

– Nem látjátok a teljes képet! – csattant fel Sylva. A hangja átvágott a sötétségen, és Fletcher összerezzent tőle. – Ötóránként elfogyasztunk öt szirmot. Mennyi idő, amíg elfogy az összes, és a méreg lassan végez velünk? Biztosan nincs száznál több szirom abban a zsákban. Az fejenként száz óra. Tíz nappal és éjszaka a másvilágban!

Fletchernek zakatolt az agya. Az alig több négy napnál hominumi számítás szerint. Négy nap, míg a testük használhatatlanná válik, majd végül… meghalnak.

– Biztosan van még abból a virágból errefelé is – vetette fel, de a szíve elszorult.

– Te látsz bárhol? – mutatott végig a vízben körülöttük álló bokrokon Sylva. – Biztos vagyok benne, hogy az a virág csak a másvilág ork részein nő, kizárólag így lehet nekik ilyen sok belőle. De itt nincs. Ez a lápvidék a területük külső határa lehet, valószínűleg ez az egyetlen oka annak, hogy még nem találtak ránk.

– Számít ez bármit is? – kérdezte halkan Cress.

– Ezt mégis hogy érted? Rohadtul számít! – vágott vissza Sylva.

Fletcher a homlokát ráncolta. Sylvára nem vallott az átkozódás.

– Srácok, nyugi – feszengett Othello.

– Nem, tudni akarom – morogta Sylva, és lerázta magáról Othello nyugtató kezét. – Tudni akarom, miért gondolja, hogy az egyetlen dolog, ami megóv attól, hogy habzó szájjal és görcsrohamban összeessünk, majd a halálunkig rángatózzunk, miért *nem számít!*

– Azért nem számít, mert úgyis itt fogunk meghalni! – kiabált Cress. Aztán Fletcher megdöbbenésére könnyekben tört ki.

– Száz óra, kétszáz óra, kit érdekel? – zokogta, arcát a kezébe temetve. – Nincs visszaút.

Sylva megdermedt, a dühös visszavágás elhalt az ajkán.

– Hé! – mondta, és közelebb húzódott Cresshez. – Én csak… Sariel meghalt, most meg a szirmok… kiborultam. Bocsáss meg!

Megölelte a törpöt, és a vállába fúrta az arcát.

A körülmények ellenére Fletcher és Othello egymásra mosolygott. Sylva gyanakvása és bizalmatlansága után úgy tűnt, hogy ő és Cress végre lebontották a falakat, és egymás valódi arcát látják.

Fletcher hagyta, hogy pár pillanatig még öleljék egymást, de tudta, hogy nem maradhatnak így. Tervre volt szükségük, vagy legalább halvány reménysugárra. Megköszörülte a torkát.

– Nem száz óránk van, amíg meghalunk – mondta, hangjában olyan önbizalommal, amit nem érzett. Sylva elengedte Cresst, és látta, hogy az ő arca is könnyektől ázik.

– Hogy érted? – kérdezte.

– Csak szirmokat kell találnunk – folytatta Fletcher. – Ennyi. Gondoljatok bele, a virágnak a hominumi és az ork területeken is léteznie kell, biztosan gyakori növény. Fogadok, hogy Jeffrey naplójában mindent megtalálunk, amit tudni kell arról, hogyan néz ki és hol nő.

– Jól van – mondta Cress alig hallhatóan. – Akkor megkeressük. De… mi van a hazajutással?

– Itt nem tudunk a mi világunkba vagy a másvilág egyéb részeibe vezető kaput nyitni, az csak valamilyen új kulcsokkal sikerülhetne – hadarta Othello. – Már próbálták.

– Csodás – mondta Sylva leverten.

– De… olyan kapun átléphetünk, amit valaki a *mi* világunkban nyitott.

– Akkor mit javasolsz? – motyogta Cress. – Valahogy fordítsuk meg ezt a zaratant, menjünk vissza oda, ahonnan indultunk,

valamiképpen kerüljük ki a sárkánygyíkokat meg a sámánokat, keressünk egy kaput, amit ők nyitottak, ugorjunk át, küzdjünk, amíg kijutunk, akárhová is kerülünk, aztán keljünk át az őserdőn a hominumi határig, miközben fél Orkföld minket üldöz? Kösz, nem.

– Igazad van – tartotta fel a kezét megadóan Fletcher. – Azt biztosan nem tesszük. Olyan messzire megyünk a másvilág ork részétől, amennyire csak lehet.

– És azután? – kérdezte Othello. Ő és Cress zavartnak tűntek, de Fletcher látta, hogy Sylva arcán lassan mosoly jelenik meg.

– Kijutunk erről a lápvidékről, és átkelünk a másvilágon, amíg meg nem találjuk a hominumi részét.